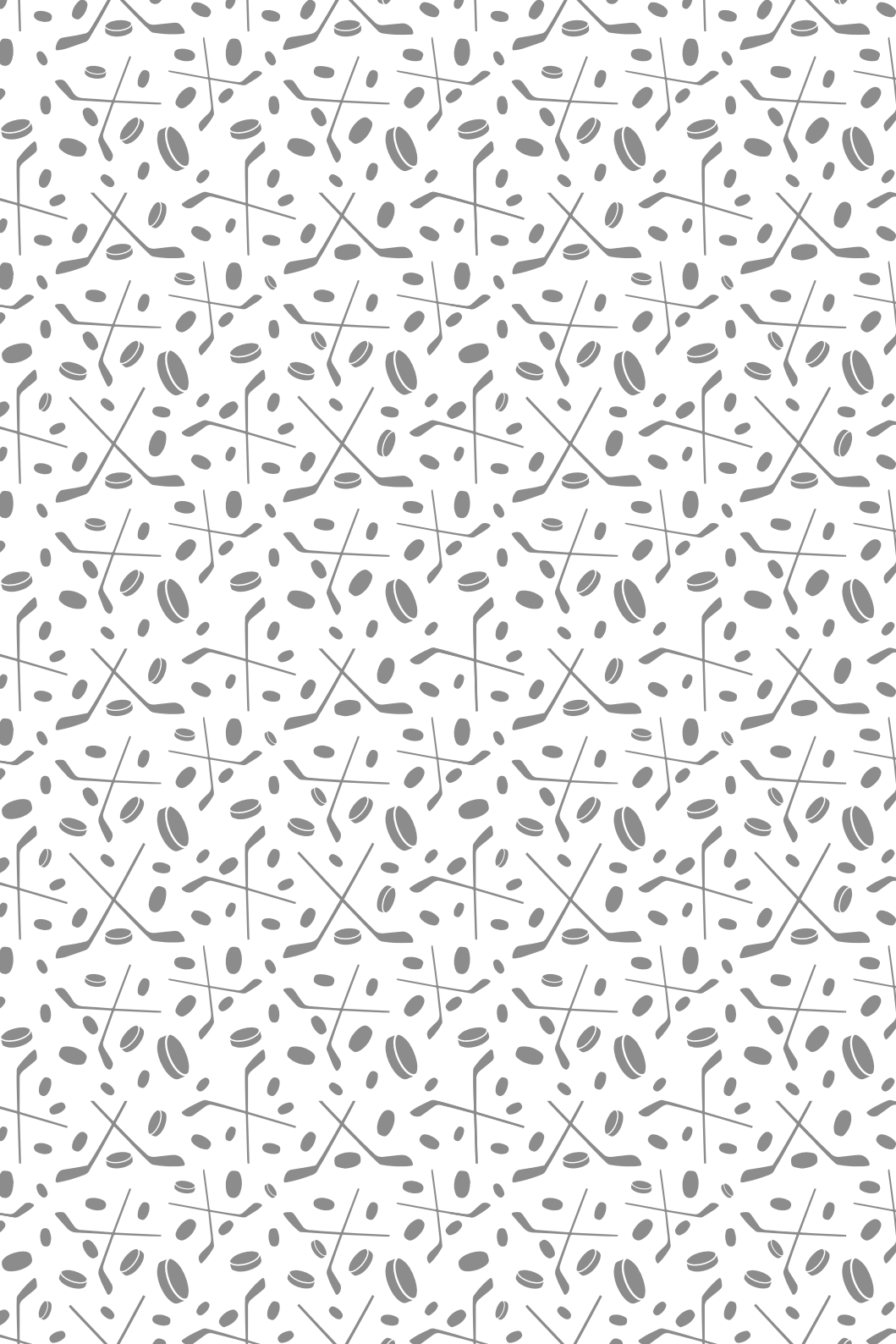


SUSITARIMAS



ELLE KENNEDY







HANA

Aš jam – tuščia vieta.

Jau milijoną kartų per pastarąsias keturiasdešimt penkias minutes slapčia žvilgtelėjau į Džastiną Kolį. Jis toks dailus, kad net gniaužia kvapą. Nors gal verčiau sugalvočiau koki kitą būdvardį – juk mano draugai vaikinai nuolat pabrėžia, kad vyrams nepatinka, kai juos vadina dailiais.

Bet, kad jį kur, nėra geresnio žodžio Džastino vyriškiems bruožams ir mašlioms akims apibūdinti. Šiandien jis su beisbolo kepuraitė, bet puikiai žinau, kas po ja: vešlūs, tamsūs plaukai. Šilkinis jų žvilgesys taip vilioja, kad norisi panardinti pirštus.

Per penkerius metus po išprievartavimo mano širdis stipriau plakė tik dėl dviejų vaikinų.

Pirmasis mane metė.

Antrasis nekreipia jokio dėmesio.

Profesorė Tolbert stovi prie auditorijos pakylos ir sako kalbą, kurią pavadinau nusivylimu. Tai jau trečioji jos kalba per šešias savaites.

Tik pagalvokit, jai keista, kad septyniasdešimt procentų kurso studentų gavo septynetus ar dar mažiau.

Aš? Gavau aukščiausią įvertinimą. Meluočiau, jei sakyčiau, kad pamačiusi didžiulį apibrauktą raudoną dešimtuką pirmame tarpinio atsiskaitymo lape nustebau. Priešingai, tuoj pat prirašinėjau ant to lapo visokių nesąmonių.

Visi manė, kad filosofinė etika bus lengvas riešutėlis. Šį dalyką pradėjęs dėstyti profesorius nuolat liepdavo atlikti daugybinio pasirinkimo testus, o baigiamojo egzamino užduotis – rašinys apie pasirinktą moralinę dilemą ir asmeninius jos sprendimo būdus.

Bet vos po dviejų savaitių nuo semestro pradžios profesorių Leiną pakirto infarktas. Sklido gandų, kad namų tvarkytoja rado jį ant vonios kambario grindų visiškai nuoga. Vargšelis.

Laimei (taip, kalbu visiškai sarkastiškai), Leiną netrukus pakeitė profesorė Tolbert. Ji naujokė Brajero universitete ir yra iš tų dėstytojų, kurie nori užmegzti ryšį su studentais ir įtraukti juos į studijas. Jei kas kurtų filmą, Tolbert būtų pavaizduota kaip jauna, tikslų įnirtingai siekianti dėstytoja, kuri atvyksta į problemiško kvartalo mokyklą ir sugeba įkvėpti visokio plauko nevykėlius, tada šie staiga įninka į mokslus ir metų pabaigoje rezultatai tokie geri, kad visi atsiduria taip garbinamame Harvarde. Oskaras iškart keliauja Jennifer Lawrence.

Tik bėda, kad tai joks ne filmas. Profesorė Tolbert tik paskatino studentus šio dalyko nekęsti. Ir, regis, ji išties nesuvokia, kodėl niekam nesiseka pasiekti aukštumų. O juk priežastis čia ta, jog ji užduoda tokius klausimus, į kuriuos atsakymų ieško tik kokie nors velniškai pasikaustę magistrantai ar net doktorantai.

– Norėčiau visiems, įvertintiems neigiamu balu ar mažiau nei šešetu, pasiūlyti perrašyti darbą, – Tolbert suraukia nosį, tarsi nesuprastų, kam išvis šito reikia.

Ir kas čia per žodis – *norėčiau*? Kurgi ne. Sklido kalbų, kad daugybė studentų skundėsi ja savo mentoriams, todėl įtariu, jog tai administracija privertė ją surengti pakartotinį atsiskaitymą. Kai daugiau nei pusė studentų įvertinami prastai, ypač jei taip nutinka ne tik tinginiams, prastėja universiteto įvaizdis. Štai Nelė, paniurusi sėdinti šalia manęs ir įpratusi gauti tik dešimtukus, irgi neišlaikė.

– Tų studentų, kurie nuspręs perrašyti darbą, abu balai bus sudėti ir išvestas jų vidurkis, o jeigu antro bandymo įvertinimas būtų prastesnis už pirmojo, galios pirmasis, – tęsia Tolbert.

– Neįtikėtina, kad gavai dešimtuką, – šnipšteli man Nelė.

Ji tokia sutrikusi, kad man jos netgi šiek tiek gaila. Mes nei geriausios draugės, nei artimai bendraujame, bet nuo rugsėjo per paskaitas sėdime šalia, tad, aišku, viena kitą šiek tiek pažįstame. Nelė rengiasi medicinos studijoms ir žinau, kad jos šeimoje reikalaujama tik geriausių rezultatų. Tad jei tėvai sužinotų apie taip prastai įvertintą darbą, jos lauktų rimti nemalonumai.

– Ir pati tuo netikiu, – pašnibždom atsakau Nelei. – Tikrai. Jei tik paskaitytum, ko prirašiau. Vieni paistalai.

– Tikrai leistum? – entuziastingai klausia ji. – Taip knieti sužinoti, kas, Tironės manymu, verta dešimtuko.

– Šįvakar nuskenuosiu ir atsiųsiu tau kopiją, – pažadu.

Vos tik Tolbert mus paleidžia, auditorijoje nuaidi nepatenkintų studentų murmesys. Nešiojamieji kompiuteriai garsiai uždaromi, užrašinės grūdamos į kuprines ir studentai šnabždėdamiesi kykla nuo kėdžių.

Džastinas Kolis stoviniuoja prie durų, nes nori su kažkuo pasikalbėti. Perveriu jį žvilgsniu. Koks dailus.

Jau turbūt minėjau?

Drėksta delnai žiūrint į jo gražų vyrišką profilį. Jis naujokas Brajero universitete ir nežinau, iš kokios aukštosios čia perėjo. Džastinas netruko išgarsėti kaip geras futbolininkas, bet jis nepanašus į joki universiteto sportininką. Nei vaikšto išsišiepęs po universiteto pagrindinį kiemą puikuodamasis raumenimis, nei rodosi kiekvieną dieną su vis nauja mergina. Esu mačiusi Džastiną juokiantis ir pokštaujant su komandos draugais, bet jis, regis, protingas ir ryžtingas, todėl man ir atrodo, kad savy slepia šį tą įdomaus. Todėl netveriu kailyje ir noriu su juo susipažinti artimiau.

Retai kada pametu galvą dėl vaikinų, bet Džastinas turi kažin ką tokio, dėl ko staiga praskydau.

– Ir vėl spoksai.

Nelei pasišaipius man išrausta skruostai. Ji jau ne syki prigavo, kaip varvinu seilę į Džastiną, be to, jai ir dar ke liems žmonėms buvau prisipažinusi, kad jį įsižiūrėjau.

Apie tai žino ir kambariokė Elė, bet kiti draugai? Tikrai ne. Dauguma jų studijuoja muziką ar vaidybą, tad mes visi šiek tiek menininkai. Gal net pernelyg emocionalūs. Visi mano draugai pašaipiai žiūri į Brajero elitą, gal tik ne Elė, kuri su pertrūkiiais nuo pat pirmo kurso draugauja su universiteto brolijos nariu. Šiaip nemėgstu apkalbėti žmonių, nes tai žema, bet... būkim atviri. Dauguma populiarių vaikinių – tikri menkystos.

Geras pavyzdys – Garetas Grehemas, kitas sportininkas, lankantis šias paskaitas. Vaikštinėja po universitetą taip, lyg būtų jo savininkas. Spėju, gal tai ir gali būti tiesa. Jam

tereikia spragtelti pirštais ir merginos pačios kabinasi už parankės. Ar kaipmat sėdasi ant kelių. Ar netgi įsisiurbia į lūpas.

Bet šiandien jis elgiasi neįprastai. Beveik visi išėjo, net ir Tolbert, bet Garetas sėdi sugniaužęs užrašinę.

Turbūt ir Garetas per atsiskaitymą susimovė, bet kas man darbo. Brajeras garsėja dviem dalykais – ledo rituliu ir futbolu. Ir nieko čia nuostabaus. Juk Masačusetsas – *The Patriots* ir *The Bruins* komandų namai. Brajero sportininkai beveik visad ten ir tęsia profesionalų karjeras. O studijuojant universitete jiems viskas padėta ant sidabrinės lėkštutės, netgi ir įvertinimai.

Taigi gal ir šiek tiek vaikiškai kerštauju, bet mane apima pergalingas jausmas žinant, kad Tolbert net ir čempionatus laiminčios ledo ritulio komandos žaidėjus vertina vienodai su kitais.

– Gal norėtum ko užkąsti *Coffee Hut* kavinėje? – rinkdamasi knygas klausia Nelė.

– Negaliu. Po dvidešimties minučių repeticija, – atsakau kildama, bet neseku paskui ją durų link. – Tu eik. Man reikia pasitikrinti tvarkaraštį. Nepamenu, kada man skirta kita konsultacija.

Tai dar vienas tariamas Tolbert dalyko privalumas. Po kassavaitinės paskaitos esame priversti per savaitę apsilankyti dviejose trisdešimties minučių konsultacijose. Laimei, mus konsultuoja Dana, o ji turi viską, ko taip trūksta Tolbert. Pavyzdžiui, humoro jausmą.

– Ką gi, – atsako Nelė, – tada iki.

– Iki, – atsakau.

Išgirdęs mano balsą Džastinas stabteli tarpduryje ir pasuka galvą.

O Dieve.

Išraustu. Mudviejų žvilgsniai susitiko pirmąsyk ir nežinau, kaip reaguoti. Pasisveikinti? Pamoti? Nusišypsoti? Galiausiai nežymiai linkteliau. *Štai*. Šaltai ir ramiai, kaip ir dera protingai jaunai studentei.

Širdis plaka smarkiau, kai Džastino lūpų kampučiai pakyla ir jis šypteli. Atsakydamas linkteli man ir išeina.

Lieku spoksoti į tuščią tarpdurį. Pulsas pašėlo, nes... po galais. Šešias savaites kvėpavome tuo pačiu tvankiu auditorijos oru ir štai pagaliau buvau pastebėta.

O, kad man būtų pakakę drąsos eiti jam iš paskos. Gal pakviesti puodelio kavos. Ar pietų. Ar vėlyvųjų pusryčių – bet pala pala, ar mūsų amžiaus žmonės tokius valgo?

Bet mano kojos prilipo prie blizgančių laminuotų grindų.

Nes aš – bailė. Taip, visiška mulkė. Velniškai bijau, kad jis atsisakys, nors gal dar labiau bijau, kad sutiks.

Studijų pradžioje psichiškai jaučiausi sveika. Praeitis ja ir liko, nurimau. Vėl galėjau eiti į pasimatymus ir tą darčiau. Draugavau su keliais vaikiniais, bet, be mano buvusiojo Devono, nė vienas taip neįaudino kaip Džastinas Kolis. Ir mane vėl apėmė baimė.

Pirmyn po žingsnelį. Toks buvo mėgstamiausias mano psichologės patarimas ir negaliu neigti, jis man labai padėjo. Galvok apie mažas pergales, kartodavo Karolė.

Taigi... šiandienos pergalė... linktelėjau Džastinui ir jis man nusišypsojo. Galbūt per kitą paskaitą ir aš jam šyptelėsiu. O tada dar per kitą galbūt pasiūlysiu drauge išgerti kavos, papietauti ar papusryčiauti.

Eidama koridoriumi įkvepiu. Stengiuosi nepaleisti to pergalės jausmo, kad ir kokia ji mažytė.

Po žingsnelį.

GARETAS

Susimoviau.

Velniškai susimoviau.

Penkiolika metų Timotis Leinas rašydavo dešimtukus lengva ranka. O dabar, kai man tenka studijuoti šį dalyką? Leinas suserga, o aš susimoviau su Pamela Tolbert.

Jokios abejonės. Ta moteris – mano didžiausias priešas. Vien tik pažvelgus į jos įmantrią rašyseną – o ja aprašinėtas visas mano rašto darbas – norisi sudraskyti popierių į gabalus.

Visų kitų mano dalykų įvertinimai – beveik vieni dešimtukai, ir štai nuo šiol rinkinyje puikuoju neigiamas balas iš filosofinės etikos. Sudėjus jį su septynetu už Ispanijos istoriją, vidurkis yra šešetas.

O kad galėčiau tęsti treniruotes ledo ritulio komandoje, man reikia bent septyneto.

Įprastai jokių bėdų su vidurkiu neturiu. Nepaisant to, ką daugelis apie mane mano, nesu kvailas. Ir man nerūpi, jeigu kas galvoja kitaip. Ypač moterys. Man regis, jos susijaudina nuo minties, kad gali suvilioti laukinį milžiną, kuris geba tik viena. O kadangi neieškau nieko rimta, retkarčiais pasismaginti su merginomis, kurioms terūpi mano penis, tiesiog puiku. Šitai galiu daugiau dėmesio skirti ledo rituliui.

Bet ledo rituliui galas, jei nepasikelsiu šio balo. Kas Brajere blogiausia? Ogi tai, kad dekanas reikalauja tobulumo – studijose ir sporte. Kitose aukštosiose į sportininkus žiūrima nuolaidžiau, bet Brajero universitete laikomasi nulinės tolerancijos politikos.

SUSITARIMAS

Po velnių tą Tolbert. Kai kalbėjausi su ja prieš paskaitą ir paprasčiau papildomo balo, ji savo nosiniu balsu atsakė, kad privalu lankytis konsultacijose ir dalyvauti grupės diskusijose. Juk viską padariau. Tad teliko viena išeitis – nusisamdyti kokį vaikinuką, uždėti jam kaukę su mano atvaizdu ir paprašyti už mane išlaikyti atsiskaitymą... Kitaip man galas.

Apėmė toks nusivylimas, kad netyčia garsiai sudejuoju, o tada akies krašteliu pamatau, kaip kažkas iš nuostabos krūpteli. Aš irgi nusigąstu, nes maniau, kad sėdžiu čia nevilty vienas. Bet galinėje eilėje liko viena mergina, kuri kaip tik šią akimirką eina taku tarp kėdžių link Tolbert stalo.

Mendė?

Marti?

Nepamenu jos vardo. Turbūt todėl, kad niekad nerūpėjo paklausti. Bet ji miela. Daug mielesnė, nei iki šiol maniau. Gražaus veido, tamsiaplaukė, liekna – po velnių, kaip anksčiau to nepastebėjau?

Na štai, ji artėja. Aptempti džinsai išryškina putlų užpakaliuką, taip ir kviečiantį pačiupinėti, o megztinis V formos iškirpte – išpūdingą krūtinę. Neturiu laiko ilgiau pasimėgauti tokiais nuostabiais vaizdais. Tik pastebiu, jog ji mato, kaip spoksau, ir kietai sučiaupia lūpas.

– Tau viskas gerai? – klausia įsmeigusi į mane aštrų žvilgsnį.

Aš vos kažką suburbu. Neturiu ūpo plepalams.

Ji kilsteli tamsų antakį.

– Nesupratau – kalbėt moki?

Pažvelgiu į savo darbą ir atsilošiu.

– Sakiau – viskas gerai.

– Tai ir puiku, – patraukusi pečiais mergina ir toliau lipa laipteliais.

Jai skaitant mūsų tvarkaraštį, paliktą ant vieno iš auditorijos stalų, apsivelku sportinį švarkelį su užrašu „Brajero ledo ritulio komanda“, susigrūdu nelemtą rašto darbą į kuirinę ir užsegu užtrauktuką.

Tamsiaplaukė eina toliau. Mona? Molė? Regis, vardas iš M raidės, bet koks – tamsi paslaptis. Rankose ji laiko savo rašto darbą, bet nė nebandau įžvelgti, kas ten parašyta, nes, spėju, tas pats, kas pas visus.

Praleidžiu ją ir pats imu leistis žemyn. Gal ir atrodo džentelmeniška, bet meluočiau, jei taip sakyčiau, nes tai netiesa. Tiesiog vėl noriu žvilgtelti į užpakalį – jis išties velniškai gundo. Dabar, kai tuo įsitikinau, ir vėl norėčiau jį apžiūrėti. Seku paskui merginą prie durų ir staiga suvokiu, kokia ji smulkutė. Aš jau vienu laipteliu žemiau už ją, o vis dar matau jos pakaušį.

Vos tik prieiname duris, ji klupteli lygioje vietoje ir jos laikomos knygos krinta ant grindų.

– Šūdas, kokia aš nerangi.

Ji atsiklaupia, aš darau tą patį, nes, priešingai, nei sakiau anksčiau, galiu būti džentelmenas, kai noriu. O juk džentelmenas tokiu atveju ir padėtų susirinkti merginai knygas.

– Ką tu, nereikia. Viskas gerai, – ji prieštarauja.

Bet rankomis jau liečiu jos rašto darbą ir išsižioju pamatęs vertinimą.

– Eina sau. Dešimtukas? – negaliu patikėti.

Ji kukliai nusišypso.

– Žinau. O maniau, kad susimoviau.

– Oho, – jaučiausi taip, lyg būčiau sutikęs patį Stepheną Hawkingą, kuris man prieš nosį dėsto visatos paslaptis. – Gal parodytum savo atsakymus?

Ji vėl pakelia antakius.

SUSITARIMAS

- Kiek įžūloka, ką? Mes nė nepažįstam vienas kito.
Pavartau akis.
- Juk neprašau nusirengti, mažute. Tenoriu žvilgteli, ką ten parašei.
- Mažute? Gal atsiknistum?
- Gal tau labiau patiktų, jei kreipčiausi *panele*? O gal *ponia*? Kreipčiausi vardu, bet jo nežinau.
- Ir ko čia stebiesi, – ji atsidūsta. – Aš Hana. – Tada ji išraiškingai patyli. – Garetai.
- Ką gi, dėl M gerokai suklydau.
- Ir tikrai atkreipiu dėmesį į tai, kaip ji pabrėžia mano vardą. Tarytum sakytų – aš žinau, kas tu toks, kvaily.
- Ji susirenka visas knygas ir pakyla, bet aš negražinu jos rašto darbo. Pašoku ir imu vartyti lapus. Pamačius jos atsakymus, mano nuotaika dar labiau bjūra, nes, jeigu būtent tokios analizės tikisi Tolbert, man šakės. Neatsitiktinai man sekasi istorija – man rūpi faktai. Juoda ir balta. Šiam žmogui nutiko tai ir tai, tokiu ir tokiu metu, ir štai jums pasekmės.
- Hana rašo kažkokias teorines nesąmones ir tai, kaip filosofai traktuotų įvairias moralines dilemas.
- Dėkui, – gražinęs jai darbą susikišu nykščius į džinsų kišenes. – Klausyk. Gal tu... gal norėtum... – patraukiu pečiaais. – Reikalas tas, kad...
- Ji sučiaupia lūpas taip, lyg norėtų užgniaužti juoką.
- Nieko nesuprantu.
- Atsikvepiu.
- Gal padėtum man?
- Jos žalių akių – o tai tamsiausias žalias atspalvis, kokį tik esu matęs, – ir vešlių juodų blakstienų gaubiamas žvilgsnis iš pradžių atskleidžia nuostabą, bet akimirksniu tampa skeptiškas.
- Sumokėsiu, – nedelsdamas tęsiu.

– Oho. Hm. Na taip, aišku, turėtum sumokėti. Bet... – Ji papurto galvą. – Atsiprašau. Negaliu.

Vos tramdau nusivylimą.

– Nagi, padaryk paslaugą. Jei neišlaikysiu antrą sykį, smuks mano vidurkis. Labai prašau, – stengiuosi šypsotis taip, kad išryškėtų duobutės skruostuose. Jas matydamos merginos tiesiog tirpsta.

– Visad šitaip darai? – klausia ji susidomėjusi.

– Ką darau?

– Šita šypsenėlė... Visad padeda?

– Visad, – netrunku atsakyti.

– *Beveik* visad, – pataiso. – Klausyk, atleisk, bet aš skubu. Darbas ir studijos, o dar artėja žiemos konkursas. Laikas senka.

– Žiemos konkursas? – klausiu nustebęs.

– Ir kaip galėjau pamiršti. Jei reikalai sukasi ne apie ledo ritulį, jie tiesiog išgaruoja tau iš galvos.

– Kokia teisuolė. Juk manęs visai nepažįsti.

Akimirką stoja tylą, o tada Hana atsidūsta.

– Studijuoju muziką, turbūt pameni? O Menų fakultetas kasmet rengia du konkursus – žiemos ir pavasario. Žiemos konkurso laimėtojas apdovanojamas penkių tūkstančių dolerių stipendija. O tai daug pinigų. Stebėti konkurso susirenka daug svarbių žmonių iš visų šalies pakraščių. Agentai, įrašų studijų prodiuseriai, talentų medžiotojai... Tad kad ir kaip norėčiau tau padėti...

– Nepadėsi, – suburbu. – Regis, šią akimirką nè nenori su manimi kalbėtis.

Ji trukteli pečiais, lyg sakytų, kad užknisau, ir mane apima neviltis.

– Turiu eiti į repeticiją. Gaila, kad turėsi skolą, bet, jei tik tai tave paguos, daug ką ištiko panašus likimas.

SUSITARIMAS

- Tik ne tave, – suraukiu antakius.
 - Taip jau nutiko. Regis, Tolbert patiko mano keisti paistalai. Turbūt esu talentinga.
 - Ir man praverstų toks talentas. Maldauju, maestro, išmokykite mane, kaip regzti tokius paistalus.
 - Aš jau pasirengęs net ant kelių prieš Haną kristi ir maldauti, bet ji eina prie durų.
 - Juk žinai, kad yra pagalbinė grupė studentams, ar ne? Galėčiau pasakyti numerį...
 - Jau ten esu, – sumurmu.
 - Tai gerai. Vadinasi, daugiau niekuo negaliu padėti. Sėkmės perlaikant. *Mažuli.*
- Ji žengia pro duris ir palieka mane apstulbusį. Negaliu patikėti. Bet kuri kita universiteto mergina pultų man į glėbį norėdama padėti. Bet ši? Pabėgo, lyg būčiau paprašęs nudirti katę ir paaukoti ją pačiam šėtonui.
- Ir štai stoviu paliktas vienas kažkokios Hanos ar Mendės, kuri sužlugdė mano paskutines viltis.
- Ir dar kaip meistriškai.

2

GARETAS

Grižęs namo po grupinės konsultacijos ir įėjęs į svetainę savo kambariokus randu girtutėlius. Kavos stalelis apkrautas tuščiomis alaus skardinėmis, o šalia stovi apytuštis butelis viskio. Puikiai žinau, kad jis Logano, nes šis mano, kad alų geria tik mergos. Jo žodžiai, ne mano.

Loganas ir Takeris karštai įsitraukę į *Ice Pro* žaidimą ir niršiai spaudo pultelius įsmeigę akis į ekraną. Loganas akimirką žvilgteli į mane tarpduryje ir tai jam kainuoja.

– Še! – šaukia Takeris matydamas, kaip jo gynėjas atremia Logano puolėjo ataką ir užsidega rezultatų lenta.

– Eik tu sau! – Loganas sustabdo žaidimą ir piktai pažvelgia į mane. – Gari, blaškai mano dėmesį.

Nieko neatsakau, nes tai mano dėmesys staiga nukrypsta kitur: kambario kampe vyksta karšta glamonėjimosi sesija su pusnuoge gražuole. Dynas kaip visad. Be marškinėlių ir basas, išsidrėbęs fotelyje. Jį apsižergusi blondinė nériniuota liemenėle ir trumpais šortukais trinasi į jo tarpukojį.

Matau, kaip pro merginos petį Dynas iškiša galvą ir išsišiepęs pažvelgia į mane žaliomis akimis.

SUSITARIMAS

– Grehemai! Kur šlaistaisi? – jam pinasi liežuvis.

Man nė nespėjus nieko atsakyti į jo girtą klausimą, Dynas toliau bučiuoja šviesiaplaukę.

Niekaip nesuprantu, kodėl Dynui taip patinka voliotis su merginomis visur, *tik* ne miegamajame. Aš rimtai. Vos tik pasuku galvą, visur matau ištvirkaujantį Dyną. Virtu-vėje ant stalo, svetainėje ant sofos, ant pietų stalo – duodasi kiekviename kampe namo, kurį nuomojamės visi keturi už universiteto miestelio. Jis toks palaidas, kad jam niekada nebūna dėl to gėda.

Tiesą sakant, ne man kalbėti. Juk ir aš ne vienuolis, ne šventieji ir Loganas su Takeriu. Ką čia bepasakysi? Ledo ritulio žaidėjai garsėja pikantiškais meilės nuotykliais. Mes nuolat trainiojamės su keliomis – viena ar dviem – dailiomis merginomis iš karto, jei tik nežaidžiame ledo ritulio. O gali būti ir trimis. Taip nutiko Takeriui pernai pasitinkant Naujuosius.

– Jau visą valandą tau siuntinėju žinutes, – pareiškė Loganas.

Stambūs pečiai palinksta į priekį ir jis nuo kavos stalelio pagriebia viskio butelį. Loganas – gynėjo porininkas, vienas geriausių ledo ritulininkų, su kuriais man yra tekę žaisti. Be to, jis pats geriausias mano draugas. Jo pirmas vardas – Džonas. Laimei, Dynas yra tiesiog Dynas ir mums nereikia į jį kreiptis jo be galo įmantria pavarde – Heivardas Di Lorentis.

– Ir tikrai – kur pradingai? – suburba Loganas.

– Grupinė konsultacija, – nuo stalo čiumpu *Bud Light* alaus skardinę ir atsidarau. – Tai kokia ten staigmena?

Visad gebėjau iš rašliavos atspėti, kokio girtumo Loganas. Ir šiandien jis gerokai prisilupęs, nes man teko it kokiam Šerlokui šifruoti jo žodžius. Štai *staigmena* – tai staigmena.

Varnam – ko gero, nors nesu visiškai tikras, turbūt reiškia „varai namo“. Ką čia supaisysi su tuo Loganu.

Loganas sėdi ant sofutės toks išsišiepęs, kad keista, jog žandikaulis dar neišniro.

Jis parodo nykščiu į lubas.

– Lipk viršun ir pasižiūrėk.

– O ko? Kas ten? – klausiu primerkęs akis.

– Jei pasakysiu, nebus staigmenos, – atkerta jis.

– Nuojauta kužda, kad ką nors pridirbai.

– Vajėzau, – įsiterpia Takeris. – Gari, ko tu taip nepasitiki žmonėmis?

– Pasitikėk tokiu, kuris pirmą semestro dieną mano lovoje įtaisė meškėną.

Takeris sėdi išsišiepęs.

– Na jau baik, Banditukas buvo velniškai mielas. Dovana grįžimo į mokslus proga.

Iškeliu vidurinį pirštą.

– Tai jau ačiū. Vos atsikračiau, – vis dar siuntu prisiminęs savo kambarį po higienos tarnybos apsilankymo.

– Kaip užknisai, – sudejuoja Loganas. – Lipk viršun. Paminėsi mano žodį – dar padėkosi.

Jiedu susižvalgo ir mano įtarimai išsisklaido. Bet tik šiek tiek. Tokiais idiotais visiškai pasitikėti negaliu.

Išeidamas pagriebiu dar dvi skardines alaus. Per sporto sezoną geriu nedaug, bet treneris davė mums vieną laisvą savaitę pasiruošti tarpiniams atsiskaitymams, ir mes vis dar turime dvi laisvas dienas. Mano komandos draugai – laimės kūdikiai. Gali išsiurbti dvylika skardinių ir kitą dieną žaisti kaip čempionai. O aš? Ryte po išgertuvių mane kankina toks galvos skausmas, kad čiuožiu kaip vaikas, pirmąkart atsistojęs ant pačiūžų.

Vos tik grįšime prie šešių dienų treniruočių režimo, pereisiu prie formulės 1-5. Tik viena skardinė vakarais po treniruotės ir ne daugiau penkių po rungtynių. Ir jokių išimčių.

Išeidamas jau galvoju, kaip praleidus likusį laisvą laiką.

Nešdamasis skardines lipu į savo kambarį. Man teko šeimyninis miegamasis. Būtent. Komandos kapitono korta suveikė ir, patikėkit, pasiginčyti buvo verta. Dabar turiu nuosavą vonios kambarį, o tai tikras gėris.

Kambario durys praviros ir man vėl kyla įtarimų. Atsargiai nužvelgiu durų rėmą, ar ten nepakabintas koks kibiras su krauju, ir švelniai stumteliu duris. Jos pajuda ir aš žengiu vidun pasiruošęs pasalai.

Taip ir atsitinka.

Bet tiksliau būtų pasakyti, kad tai vaizdinė pasala, nes, Dieve, mano lovoje gulinti mergina atrodo taip, lyg būtų ką tik nužengusi nuo *Victoria's Secret* podiumo.

Juk aš vyras. Nežinau, kaip ir pavadinti tą jos aprangą. Matau baltus nėrinius, švelniai rausvus kaspinus ir nuoga odą. Ir man patinka.

– Ilgokai užtrukai, – Kendalė gundančiai nusišypso, tarytum nebyliai kviesdama įsivaizduoti laukiančius malonumus, ir aš kelnėse reaguojau nedelsdamas. – Po penkių minučių žadėjau išeiti.

– Vadinasi, pačiu laiku, – spoksau į jos aprangą, kaupiasi seilės ir aš išlemenu: – Ar visa tai man, gražuole?

Jos melsvos akys viliojančiai patamsėja.

– Atsakymą žinai pats, stipruoli.

Puikiai suprantu, kad mūsų pokalbis kaip iš tų vulgarių pornografinių filmų. Bet o kaip kitaip, kai į miegamąjį įėjęs vyras randa šitaip atrodančią moterį? Jis šnekės ir darys viską, ko tik ji panorės.

Pirmą sykį mudu su Kendale susitikome vasarą. Jokios meilės, bet buvo patogu kažką turėti šalia, kai viskas vasaros sezonu ištuštėję. Kelis mėnesius nuėjome į barą, tada viskas rutuliojosi kaip visad, kol pagaliau Kendalė, universiteto seserijos narė, tapo mano mergina. Bet viskas išgaravo dar nė neprasidėjus tarpinių atsiskaitymų sesijai. Mes dar parašėme vienas kitam keletą vulgarokų žinučių, bet paskui Kendalės ilgai nemačiau.

– Pamaniau, gal norėsi pasilinksminti prieš treniruotes, – pasakė Kendalė, pirštai su dailiai atliktu manikiūru švelniai žaidė liemenėlės kaspinėliu.

– Teisingai pamanei.

Kendalės lūpose nušvito šypsena ir ji atsiklaupė ant kelių. Po velnių, krūtys tiesiog virsta iš nériniuotos liemenėlės. Ji pamoja man pirštu.

– Eikš.

Nedelsiu. Juk... aš *vyras*.

– Man regis, tu per daug apsirengęs, – Kendalė paliečia džinsų diržą ir atsega sągą. Ji atitraukia užtrauktuką ir tą pačią akimirką penis atsiduria jos delne. Jau kelios savaitės nebuvau įjungęs skalbyklės, tad vaikščiojau be apatinių, kol visko neišsiskalbiau. Pamatęs, kaip nušvito jos akys, supratau, kad jai tai labai patiko.

Vos tik jai suėmus mane delnu, sudejuoju iš malonumo. Kaip gera. Pats nuostabiausias jausmas būti šitaip glamonėjamam moters. Bet ne, klydau. Kendalė ima žaisti liežuviu ir, velnias, tai dar geriau nei rankos.

Po valandos Kendalė susirango šalimais ir paguldo galvą man ant krūtinės. Jos apatiniai ir mano drabužiai mėtosi ant grindų, greta numesti ir du tušti prezervatyvų pakeliai bei lubrikanto buteliukas, kurio mums neprireikė. Švelnios

glamonės priverčia mane susiimti, bet gi negaliu jos taip imti ir atstumti, liepti išeiti. Juk ji taip stengėsi mane sugundyti.

Bet jau imu nerimauti.

Juk moterys neišsipuošia štai šitaip brangiais apatiniais tik dėl pramogos? Mano įtarimai stiprėja ir toliau Kendalė pasako tai, kas tik patvirtina, kad esu teisus.

– Taip tavęs ilgėjausi, mažuti.

Šakės. Tokia yra pirma mane apėmusi mintis.

Antra – kodėl?

Juk per visą tą laiką, kol mudu bendravome, Kendalė nelabai stengėsi manęs artimiau pažinti. Jei ne seksas, tai ji tekalbėdavo apie save. Išties, man regis, ji nėra nieko paklaususi apie mano gyvenimą.

– Uh... – nerandu kitų žodžių, kurie nebūtų *aš, irgi, tavęs, pasiilgau*. – Buvau užimtas. Juk supranti, tarpiniai atsiskaitymai.

– Aišku. Juk studijuojame tame pačiame universitete. Ir aš daug mokiausi, – tonas jau ne toks saldus. – Ar pasiilgai manęs?

Kad tave kur. Ką atsakyti? Nemeluosiu, nes taip tik paskatinsiu ją. Bet negaliu būti šiurkštus ir prisipažinti, kad nuo mūsų paskutinio pasimatymo nė sykio nebuvau apie ją susimąstęs.

Kendalė atsisėda ir primerkia akis.

– Taip ar ne, Garetai? Ar pasiilgai?

Nusuku akis į langą. Esu antrame aukšte ir rimtai svarstau iššokti. Labai noriu išvengti barnio. Bet mano tylą tokia iškalbinga, kad Kendalė strykteli iš lovos, šviesūs plaukai plaikstosi, kol ji rankiojasi savo drabužius.

– Dieve, tu toks asilas! Juk tau visai nerūpiu, Garetai?

Pakylu ir aš, skubu susirinkti savo drabužių.

– Kodėl, rūpi, – bandau prieštarauti, – bet...

Ji piktai užsitraukia apatinės kelnaites.

– Bet kas?

– Maniau, jau buvom sutarę, kokie mūsų santykiai. Nenoriu nieko rimta, – šįkart įsmeigiu į ją akis. – Nuo pat pradžių tai kartojau.

Jos veidas sušvelnėja ir ji prikanda lūpą.

– Žinau, bet... pamaniau...

Labai gerai žinau, ką ji pamanė – kad beprotiškai ją išimylėjau ir kad mūsų lengvabūdiški santykiai virto karšta, filmą *Užrašų knygelė* primenančia meile.

Tiesą sakant, nematau prasmės ir vėl jai viską aiškinti. Iš patirties žinau, kad nė viena nepradeda romano galvodama, kad tai bus tik vienkartinis trumpas nuotykis. Moteris gali sakyti priešingai, gal net pati save įtikinti, kad jai tinka vienkartinė sekso fiesta, bet širdyje ji tikisi ir nori, kad viskas išaugtų į kažką gilesnio.

Ir štai aš, niekšas, įsiveržiu ir sužlugdau visas viltis, nors niekada nė vienu žodžiu nemelavau ir neklaidinau.

– Ledo ritulys – visas mano gyvenimas, – atsakau šiurkštškai. – Treniruojuosi šešias dienas per savaitę, per metus sužaidžiu dvidešimt rungtynių ir net daugiau, jeigu gerai sekasi. Neturiu laiko merginai, Kendale. O tu verta daug daugiau, nei galiu tau duoti.

Kendalė labai nuliūdusi.

– Jau nebenoriu lengvabūdiškų santykių. Noriu būti tavo mergina.

Man ir vėl vos neišsprūsta klausimas *kodėl*, bet laiku prikandu liežuvį. Jei Kendalė nors kada būtų parodžiusi dėmesį ne tik mano kūnui, gal ir patikėčiau ja, bet tiesa ta, kad jai niekas daugiau nerūpėjo. Todėl klausiu savęs, ar tik

ne dėl prestižinio sportininko statuso ji nori atnaujinti su manimi ryšį.

Užgniaužiu užplūdusį nusivylimą ir dar sykį nevykusiai atsiprašau.

– Atleisk. Daugiau neturiu ką pasakyti.

Užsisėgu džinsų užtrauktuką, o Kendalė rengiasi ir stengiasi susitvardyti. Nors nelabai ką yra rengtis – atėjo vilkėdama tik apatinius ir lietpaltį. Dabar aišku, ko man grįžus šitaip vaipėsi Loganas su Takeriu. Tarpduryje matant merginą su lietpalčiu galima tik spėti, kad po juo ji pusnuogė.

– Daugiau negalėsiu su tavimi matytis, – pagaliau taria Kendalė ir žiūri man į akis. – Jei mes ir toliau... šitaip... aš tik dar labiau prie tavęs prisirišiu.

Ji teisi, tad nesiginčiju.

– Mudviem buvo gera, tiesa?

Kendalė akimirką patyli ir tada atsako:

– Taip, buvo gera.

Ji prieina ir pasistiebusi ant pirštų pabučiuoja mane. Atsakau į bučinį, bet ne taip aistringai kaip anksčiau. Pabučiuoju draugiškai. Mandagiai. Aistra numalšinta ir aš neketinu vėl jos kurstyti.

– Ką gi... – Kendalė vilioja žvilgsniu. – Paskambink, jei pakeisi nuomonę ir norėsi turėti merginą.

– Žinoma, būsi pirma, kuriai paskambinsiu, – pažadu.

– Gerai.

Ji pakšteli man į skruostą ir žengia pro duris žinodama, kad stebiu, kaip taikiai ji išeina. Tikėjaušis ginčo, bet, nemint pirma prasiveržusio pykčio, Kendalė meistriškai susitaikė su esama situacija.

Jei tik visos moterys būtų kaip Kendalė.

Bet, deja, yra ir tokių niurzgų kaip Hana.

Seksas man visad sukelia apetitą, todėl nulipu žemyn ko nors užvalgyti. Laimei, čia likę ryžių su kepta vištiena. Ačiū Takeriui, kuris vienintelis čia gamina maistą. Mes net vandens neužvirtume jo neprideginę. Takas augo tik su motina, o ji išmokė jį gaminti dar jam neišlipus iš vystyklų.

Įsitaisau prie baro ir žiojuosi atsikąsti mėsos, kai į virtuvę įeina Loganas, vilkintis tik languotus apatinius.

Mane pamatęs jis pakelia antakį.

– O, čia tu. Nesitikėjau tavęs šįvakar pamatyti. Maniau tu KKT.

– Kas tas KKT? – klausiu žiaumodamas pilna burna. Loganui patinka kurti akronimus – jis tikisi, kad jie taps mūsų slengu, bet dažniausiai aš nenutuokiu, apie ką jis kalba.

Loganas išsišiepia:

– Krušiesi kaip triušis.

Aš pavartau akis ir toliau pilna burna kramsnoju ryžius.

– Nejaugi blondinukė jau išėjo?

– Aha, – kramtau toliau. – Ji žino taisykles.

O taisyklės tokios: jokių ilgalaikių ryšių ir juolab jokių nakvynių pas mane.

Loganas atsiremia alkūnėmis į barą, jo žydros akys dega ir jis keičia temą.

– Taip laukiu rungtynių su *St. Anthony* šį savaitgalį. Girdejai? Baigiasi Brekstono nušalinimo terminas.

Suklūstu.

– Eik sau. Jis žais šeštadienį?

– Tikrai taip, – Loganas net švyti. – Su dideliu malonumu sumalsiu tam kiaulei snukį.

Gregas Brekstonas yra *St. Anthony* kairiojo sparno žaidėjas ir tikra žvaigždė, bet jis ir šūdo gabalas. Žaisdamas nebijo pasielgti suktai ir sadistiškai. Sezono pradžioje mūsų komandos prieš rungtynes šiek tiek susikivirčiojo. Brekstonas

SUSITARIMAS

sulaužė mūsų antrakursiui gynėjui ranką ir šis atsidūrė ligoninėje. Brekstonas buvo nušalintas trejoms rungtynėms. Jeigu sprendimas būtų priklausęs nuo manęs, tas bukaprotis būtų visam laikui išmestas iš universitetų lygos.

– Reikia jį pamokyti. Padėsiu tau, – pažadu.

– Tikiuosi. Ir dar – kitą savaitę atvyksta Istvudo komanda.

Man reikėtų dėmesingiau išsinagrinėti rungtynių tvarkaraštį. Istvudo koledžas mūsų konferencijoje užima antrą vietą (pirmoje, aišku, mes) ir mūsų rungtynės visad įtemptos.

Staiga topteli, kad jei nepagerinsiu filosofinės etikos įvertinimo, matysiu rungtynes su Istvudu kaip savo ausis.

– Velnias, – suniurnu.

Loganas čiumpa gabalą vištienos iš mano lėkštės ir susigrūda į burną.

– Kas?

Nepasipasakojau draugams apie prastą įvertinimą iki šiol, nes tikėjaisi, kad šis balas netaps kliūtimi rungtyniauti, bet dabar, regis, neturiu kur trauktis.

Todėl atsidusęs iškloju Loganui apie neigiamą filosofinės etikos įvertinimą ir jo pasekmes komandai.

– Išsibrauk iš jos, – iškart pataria Loganas.

– Negaliu. Praėjo terminas.

– Šūdas.

– Taip.

Mudu niūriai susižvalgome, tada Loganas atsisėda ant kėdės šalia manęs ir persibraukia plaukus.

– Tada turi perlaikyti. Eik mokykis ir parodyk tai raganai. Mums reikia tavęs, seni.

– Žinau, – iš nevilties griebiu šakutę, staiga dedu ją ant lėkštės ir apetitas išgaruoja. Tai pirmi mano kaip kapitono

metai. Aš dar tik trečiakursis, tad tai didelė garbė. Iš manęs tikimasi, kad būsiu kaip ankstesnis kapitonas ir vesiu komandą į dar vieną čempionatą, bet kaip tai padarysiu, jei negalėsiu rungtyniauti?

– Susiradau gerą mentorę, – patikinu draugą. – Ji tikras genijus.

– Gerai. Mokėk jai, kiek paprašys. Padėsiu, jei reikės.

Negaliu sulaikyti šypsenos.

– Oho. Tau negaila šlamančių? Tikrai nori, kad žaisčiau.

– Nė neabejok. Juk tai mūsų svajonė. Aš ir tu su *Boston Bruins* džemperiais, pameni?

Neneigsiu, tai beprotiškai graži svajonė. Mudu su Loganu apie tai kalbėjome jau nuo tada, kai mus, pirmakursius, pirmą sykį apgyvendino viename kambaryje. Nesiregistravau žaidėjų atrankai, nes norėjau studijuoti, bet dabar neabejoju, kad baigęs studijas noriu žaisti profesionaliai. O Loganą, be abejo, irgi pakvies žaisti profesionalaus sporto. Jis greitesnis už žaibą ir ant ledo tikras žvėris.

– Arba tu pasitaisai tą sumautą įvertinimą, Gari, – liepia Loganas, – arba suspardysiu tau užpakalį.

– Treneris man išvis galvą nuraus, – sugebu išspausti šypseną. – Bet nesijaudink, išsprėsiu šį reikalą.

– Gerai, – prieš išeidamas iš virtuvės Loganas pasiūmпа dar vieną gabalą vištienos.

Praryju likusį maistą ir grįžtu į savo kambarį telefono. Metas spustelėti tą Haną ar Mendę.

Sudomino? Pirkite knygą

SUSITARIMAS

bene geriausia kaina **ČIA**

Ji tuoj susitars su universiteto blogiuku...

Hana Vels pagaliau sutiko vaikiną, kuris ją traukia. Dažniausiai ji pasitiki savimi, bet šįkart pasimeta ir nežino, ko griebtis, kai reikalai ima suktis apie seksą ir gundymą. Norint atkreipti patinkančio vaikinio dėmesį, Hanai teks tapti drąsiai ir dėl to pasistengti... net jeigu šiam tikslui pasiekti jai teks padėti išpaikintam, nerūpestingam ir pasipūtusiam ledo ritulio komandos kapitonui mokytis ir viešai suvaidinti su juo pasimatymą.



**... ir šio
susitarimo
baigtis
bus tiesiog
nuostabi**

Garetas Grehemas visą gyvenimą svajojo baigęs studijas tapti profesionaliu ledo ritulininku, bet dėl prastėjančio mokslo rezultatų vidurkio viskas, dėl ko šitiek stengtasi, gali nueiti šuniui ant uodegos. Už pagalbą mokantis ir galimybę išlikti komandos kapitonu jis pasirengęs viskam, kad ir padėti vienai aštrialeižuvei tamsiaplaukei sukelti pavydą kitam vaikinui.

Bet po vieno netikėto bučinio viskas baigiasi taip aistringai, kaip dar nė vienas nebuvo patyręs, tad Garetas netrunka suprasti, kad apsimetinėjimas nieko neišspręs. Dabar reikia įtikinti Haną, kad vaikinai, kurio jai reikia, yra jis pats.

